

אלא, לאו, שמע מינה: רק כנגד ראשיהן שמו את האבנט ולא תחת ראשם.

ומסקינן: אכן שמע מינה!

רב אשי אמר: לעולם, תחת ראשיהן שמו את האבנט.

ואשר לשאלה "הא קא מתהני מכלאים", יש לומר כי בגדי כהונה קשיין הן, ואין הם מחממים, ולכן אין בהם איסור כלאיים.

כי הא דאמר רב הונא בריה דרבי יהושע: האי נמטא לבד גמרא קשה דנרש, הנעשה במקום הקרוי נרש, והוא עשוי מתערובת צמר ופשתים — שריא, מותר ללובשו לפי שהוא קשה ואין בו חימום.

ועכשיו מביאה הגמרא ראייה מברייטא לפשוט את הספק האם מותר לכהן להנות מבגדי כהונה שלא לצורך עבודה:

תא שמע ראייה לכך מברייטא שמבואר בה דין זה במפורש:

דתניא: בגדי כהונה:

כהן היוצא בהן למדינה — אסור לו ללובשן בחוץ, גם בגדים שאין בהם שעטנז, לפי שנוהג בהם דרך חול.

ובמקדש — בין בשעת עבודה בין שלא בשעת עבודה — מותר לו ללובשם, מפני שבגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן.

ומסקנת הגמרא: אכן שמע מינה!

והוינן בה: וכי מחוץ למקדש, במדינה — לא ילבשם?

והתניא במגילת תענית: בעשרים וחמשה

בטבת — יום הר גרוזים הוא. דלא למספד בו.

הוא היום, שבו בקשו כותיים את בית אלהינו מאלכסנדרוס מוקדון להחריבו, ונתנו להם.

באו והודיעו דבר זה את שמעון הצדיק.

מה עשה? לבש בגדי כהונה, ונתעטף בבגדי כהונה, ומיקירי ישראל הלכו עמו, ואבוקות של אור בידיהן.

וכל הלילה היו הללו אנשי אלכסנדר מוקדון והכותיים שעמו הולכים מצד זה, והללו שמעון הצדיק ויקירי ירושלים הולכים מצד זה, עד שעלה עמוד השחר.

כיון שעלה עמוד השחר אמר להם אלכסנדר מוקדון: מי הללו?

אמרו לו: אלו הם יהודים, שמרדו בך.

כיון שהגיע לאנטיפטרס זרחה חמה, ופגעו זה בזה.

כיון שראה אלכסנדר מוקדון לשמעון הצדיק, ירד ממרכבתו, והשתחוה לפניו.

אמרו לו אנשיו: וכי מלך גדול כמותך ישתחוה ליהודי זה?

אמר להם: המות דיוקנו של זה הולכת מנצחת לפני ב"בית מלחמתי".

אמר להם אלכסנדר מוקדון למשלחת היהודים: למה באתם?

אמרו לו: האם אפשר כי בית המקדש, שמתפללים בו עליך ועל מלכותך שלא תחרב — יתעוך גויים להחריבו?!